Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 187 212 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een inreisverbod uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: H. (...)
voornaam: W. (...)
geboortedatum: (...).1981

geboorteplaats: Korba
nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.09.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.
Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 20.02.2010 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Tunesië. Op 11.05.2010 deed hij op de gemeente Zoersel een aankomstverklaring.
Op 11.12.2012 liet betrokkene te Antwerpen wettelijke samenwoonst registreren met een tien jaar oudere Belgische onderdane (S.S. (...) geboren op (...).1971). Hij bekwam geen verblijfsrecht op grond op deze samenwoonst en op 05.12.2014 werd de wettelijke samenwoonst officieel stopgezet.
Op 12.05.2015 deed betrokkene te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning S.S. (...). Op 15.09.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.09.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In februari 2016 en in juni 2016 deed betrokkene nog twee maal een verklaring tot wettelijke samenwoonst, maar beide keren weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de samenwoonst te registeren. De weigeringen van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3, punt 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"*Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen. doordat de opgelegde duur van inreisverbod disproportioneel is en niet afdoende gemotiveerd*
De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing van de verwerende partij niet disproportionele mag zijn. In casu wordt beslist tot het opleggen van meteen de maximumduur van drie jaar, zonder te argumenteren waarom tot de maximumduur wordt besloten.
In casu stelt de verwerende partij dat er een inreisverbod van drie jaar dient te worden opgelegd, omdat er geen omstandigheden aanwezig zijn die een inreisverbod van minder dan drie jaar zouden rechtvaardigen.
"Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar"
Aldus draait de verwerende partij de motiveringsverplichting om.
De verwerende partij meent blijkbaar dat er als uitgangspunt drie jaar inreisverbod dient te worden opgelegd, en dat dit enkel kan verminderd worden indien er omstandigheden zijn die een korter inreisverbod rechtvaardigen.
De wereld op zijn kop.
Als de verwerende partij een inreisverbod oplegt, dient de verwerende partij in beginsel na te gaan of een inreisverbod überhaupt nodig is, en desgevallend dient de verwerende partij rekening te houden met de omstandigheden om de duur te bepalen.
Zeker in het geval dat de overheid beslist tot het opleggen van de maximale duur, dient dit afdoende te zijn gemotiveerd.
In casu wordt evenwel de maximale duur als uitgangspunt genomen, zonder te argumenteren waarom dit zou dienen te worden toegepast, en wordt het beweerdelijk afwezig zijn van specifieke omstandigheden aangewend om die duurtijd niet te verminderen.
De bestreden beslissing is aldus in strijd met het motiveringsbeginsel en dient vernietigd te worden.
Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen correct onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt
Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 tweede lid, 2° Vw, waarin bepaald wordt:
"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "
Artikel 74/11 § 1 eerste lid bepaalt:
"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van e/k geval"
Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.
Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Die afweging dient niet enkel te worden gemaakt om te besluiten tot het al dan niet opleggen van een inreisverbod, doch die afweging dient desgevallend ook te zijn gemaakt om de duur van het inreisverbod vast te stellen.
Welnu, verwerende partij beslist de maximumtermijn van 3 jaar op te leggen, omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (stuk 1).
De beslissing om een inreisverbod op te leggen, werd evenwel met identiek dezelfde argumenten gemotiveerd als het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit in identiek dezelfde bewoording.
Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 3 jaar te verantwoorden.
Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd., 2013, 247).
In casu worden in het inreisverbod louter de argumenten overgenomen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel. Er wordt geen specifiek onderzoek gevoerd naar de noodzaak tot het opleggen van een inreisverbod, laat staan waarom de maximumduur van drie jaar dient te worden opgelegd.
In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.
Verzoeker heeft immers sinds 2010 een relatie met mevrouw Sandra SCHMIELING, geboren te Leuven op 4 mei 1971 (stuk 3).
Verzoeker en S.S. (...) wonen sindsdien samen.
Verzoeker en S.S. (...) wonen sinds 2011 samen. Dit eerst te Antwerpen, (...), later te Antwerpen, (...).
In 2012 besloten zij hun relatie te officialiseren door een verklaring van wettelijke samenwoonst af te leggen. Dit gebeurde op 11 december 2012 (stuk 4).
De wettelijke samenwoonst werd zonder enig probleem geregistreerd in de bevolkingsregisters te Antwerpen. (stuk 4)
Het staat aldus als een paal boven water dat verzoeker sowieso al in 2012 een officiële samenwoonst had met zijn Belgische partner.
In december 2014 - verzoeker en zijn partner waren toen reeds drie jaar een koppel, en waren reeds twee jaar wettelijk samenwonend - ging het even wat minder in de relatie.
Partijen hadden even ruzie en gingen even uit elkaar. Partijen leefden evenwel slechts drie maanden gescheiden. Immers, drie maanden na de breuk verzoenden zij zich alweer.
Gezien de relatiebreuk beëindigden partijen toen ook de wettelijke samenwoonst.
Nadat zij in december 2014 even uit elkaar waren gegaan, verzoenden zij zich drie maanden later, in maart 2015 alweer.
Gezien alles tussen hen terug was bijgelegd en zij terug een koppel vormden, besloten partijen in april 2015 terug de wettelijke samenwoonst te laten registreren.
Tot hun grote verbazing werd deze keer geweigerd om de wettelijke samenwoonst te registreren. Verzoeker meende te begrijpen dat de weigering er kwam omdat niet alle nodige documenten werden voorgelegd. Meer bepaald zou er geweigerd geweest zijn omdat een attest van ongehuwdheid van verzoeker ontbrak.
In elk geval kon moeilijk worden geweigerd om reden van beweerde schijnwettelijke samenwoonst. Immers hadden partijen tot enkele maanden daarvoor net twee jaar lang wettelijk samengewoond.
Verzoeker trachtte de nodige documenten te verzamelen, waarna in januari 2016 opnieuw de wettelijke samenwoonst werd aangevraagd.
De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de wettelijke samenwoonst te registreren om reden dat verzoeker en zijn partner beweerdelijk niet samen zouden wonen. (stuk 5)
Dit was volstrekt verkeerd. Verzoeker en S.S. (...) woonden wel degelijk samen.
Het meest opvallende hierbij is wel dat de verwerende partij verzoeker is gaan arresteren in de woning van S.S. (...)...
Op 9 januari 2017 kwam de politie naar de woning van S.S. (...).
Verzoeker werd meegenomen en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas, alwaar aan hem voormelde beslissingen aangaande bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het bestreden inreisverbod betekend werden.
In casu maakt de verwerende partij zich heel gemakkelijk af van het gezinsleven van verzoeker.
De verwerende partij stelt:
"De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.
Aldus wordt geen onderzoek gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker, noch rekening gehouden en afweging gemaakt met het gezinsleven van verzoeker.

De verwerende partij vindt blijkbaar het enkele feit dat de wettelijke samenwoonst niet werd geregistreerd voldoende om het gezinsleven niet verder in overweging te nemen.
Nochtans stelt de verwerende partij zelfs reeds in haar motivering dat de weigering tot registratie geen absoluut bewijs is dat het gezinsleven niet aanwezig zou zijn, doch dat dit enkel een contra-indicatie betreft:
"De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. "
Niettegenstaande de verwerende partij zelf toegeeft dat dit louter een indicatie is, en dus ook de andere indicaties pro en contra dienen in overweging te worden genomen, besluit de verwerende partij uit het enkele feit dat de registratie werd geweigerd dat er geen schending van het gezinsleven zou zijn.
Dit is al te kort door de bocht en volstrekt foutief.
De verwerende partij geeft zelf reeds aan dat het louter om een indicatie gaat.
De verwerende partij "vergeet" enkele toch wel zeer belangrijke elementen, die een zeer duidelijk bewijs vormen dat er van een gezinsleven wel degelijk sprake is.
Het meest frappante bewijs dat partijen wel degelijk een gezinsleven hadden waar rekening mee diende te worden gehouden, is te vinden in de wijze waarop verzoeker werd opgepakt.
Verzoeker bevond zich immers in de woning van mevrouw S.S. (...). Ze waren samen toen de politie verzoeker kwam halen.
De verwerende partij wist aldus maar al te goed waar ze verzoeker moesten gaan zoeken: in de woning van mevrouw S. (...).
Verzoeker werd inderdaad aangetroffen in de woning van mevrouw S. (...).
Dit is uiteraard een zeer groot bewijs dat verzoeker en mevrouw S. (...) wel degelijk een gezinsleven onderhielden.
Vervolgens wordt in de bestreden beslissing in alle talen gezwegen over het feit dat verzoeker wel degelijk bij mevrouw S. (...) aanwezig was, en daar werd opgepakt.
Er wordt enkel verwezen naar het feit dat de weigering van registratie voldoende bewijs zou vormen dat er geen gezinsleven zou zijn, doch over dit veel belangrijker gegeven dat het gezinsleven wel degelijk bewijst, wordt niets vermeld.
De verwerende partij wist dus dat verzoeker en mevrouw S. (...) wel degelijk samen een gezinsleven onderhielden, wist dat verzoeker bij mevrouw S. (...) woonde. ging verzoeker aldaar gaan oppakken. en zwijgt vervolgens in alle talen over dit gezinsleven. en verwijst louter naar de weigering van registratie om te besluiten dat er geen gezinsleven zou zijn!
Aldus is duidelijk dat met de nochtans voor de verwerende partij gekende gegevens geen enkele rekening is gehouden in de bestreden beslissing.
Er is aldus onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden van verzoeker."

3.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- de artikelen 74/11 §1 en 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG ;
- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het legaliteitsbeginsel.
De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de opgelegde duur van het inreisverbod disproportioneel zou zijn en niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de motiveringsplicht omdraait.
Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).
Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.
De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.
Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.
Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.
De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.
Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.
In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek va de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.
De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.09.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.
Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.
(…)
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Betrokkene kwam op 20.02.2010 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Tunesië. Op 11.05.2010 deed hij op de gemeente Zoersel een aankomstverklaring.
Op 11.12.2012 liet betrokkene te Antwerpen wettelijke samenwoonst registreren met een tien jaar oudere Belgische onderdane (S.S. (...) geboren op (...).1971). Hij bekwam geen verblijfsrecht op grond op deze samenwoonst en op 05.12.2014 werd de wettelijke samenwoonst officieel stopgezet.
Op 12.05.2015 deed betrokkene te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning S.S. (...). Op 15.09.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.09.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In februari 2016 en in juni 2016 deed betrokkene nog twee maal een verklaring tot wettelijke samenwoonst, maar beide keren weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de samenwoonst te registeren. De weigeringen van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.
Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."
Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en

zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.
Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), na te hebben vastgesteld de verzoekende partij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd.
Verweerder wijst in dit kader op de stukken van het administratief dossier, waaruit inderdaad blijkt dat aan de verzoekende partij reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend, waarvan het meest recente op 01.09.2015 werd betekend. De verzoekende partij betwist in haar enig middel ook nergens dat zij de op haar rustende terugkeerverplichting niet heeft uitgevoerd.
In de gegeven omstandigheden vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders dan in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.
Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hierbij over geen discretionaire bevoegdheid beschikt.
Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:
"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.
(…)
Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)
Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:
"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.
Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.
Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)
Zie in dezelfde zin:
"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.
Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)
Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen", doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Zowel nopens de reden waarom een inreisverbod aan de verzoekende partij moest worden betekend, als nopens de duur van het opgelegde inreisverbod werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op afdoende wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.
Verweerder benadrukt in dit kader dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen. De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.
Zie ook:
"Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldingsduur werd gekozen." (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)
"In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten 'waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn". Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval." (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)
Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).
Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.
De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft wel degelijk op gedegen wijze, geheel in overeenstemming met artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.
Verweerder besluit dat de motieven van de bestreden beslissing het inreisverbod voldoende in feite en in rechte ondersteunen, dit zowel voor wat betreft het inreisverbod zelf als voor wat betreft de opgelegde duur van het inreisverbod.
De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.
Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.
Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.
Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.
Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:
"De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."
Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering "per geval volgens de omstandigheden", die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.
Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:
"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.
In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.
2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."
Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.
Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.
Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.
Terwijl het gegeven dat de motivering van de bestreden beslissing grotendeels overeenstemt met de motivering van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), uiteraard evenmin volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.
De verzoekende partij verwijst in haar enig middel nog naar het feit dat zij een duurzame relatie zou onderhouden in het Rijk en zij meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar gezinsleven. De verzoekende partij lijkt in dit kader een schending van artikel 8 EVRM aan te voeren.
Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.
"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)
"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)
De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.
In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert 12.05.2015 reeds viermaal poogde een verklaring wettelijke samenwoning met mevr. SCHMIELING te laten registreren, waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand echter telkenmale de registratie weigerde om reden van schijnrelatie.
Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kan voorhouden dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 EVRM.
De verzoekende partij kan in de gegeven omstandigheden ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve

Vereenvoudiging zich er gemakkelijk van af zou hebben gemaakt dor geen verdere afweging van het gezinsleven te maken.
De loutere bewering dat de verzoekende partij een standvastige relatie zou onderhouden, is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling dat reeds viermaal werd vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en mevr. S. (...) een schijnrelatie betreft.
Een schending van artikel 8 EVRM wordt allerminst aannemelijk gemaakt.
De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.
In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).
13/15
"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."
(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)
In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere kritiek op het feit dat het beschermenswaardig karakter van de relatie niet wordt aanvaard, zonder zelfs maar aan te tonen dat haar voorgehouden partner haar niet zou kunnen vergezellen of opzoeken tijdens de tijdelijke verwijdering.
Minstens moet worden aangenomen dat tijdens de scheiding nauw contact kan worden onderhouden via de moderne communicatietechnologieën.
"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(…)
De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)
Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.
Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).
Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).
De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).
Zie ook:
"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)
Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)
De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod.
De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).
"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.
De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)
De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.
Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij ten onrechte laat uitschijnen dat de bestreden beslissing in elk geval tot gevolg zal hebben dat zij voor een duur van drie jaar verhinderd zal worden om het Schengengrondgebied te betreden. Het staat de verzoekende partij immers vrij om in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, zodra gevolg is gegeven aan de terugkeerverplichting, bij de bevoegde diplomatieke post een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen.
De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.
De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.
Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar werd betekend op 1 september 2015, niet heeft uitgevoerd. Er wordt opgemerkt dat zij hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting. Daarnaast worden in deze beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name "*Betrokkene kwam op 20.02.2010 het Schengengrondgebied*

binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Tunesië. Op 11.05.2010 deed hij op de gemeente Zoersel een aankomstverklaring.
Op 11.12.2012 liet betrokkene te Antwerpen wettelijke samenwoonst registreren met een tien jaar oudere Belgische onderdane (S.S. (...) geboren op (...).1971). Hij bekwam geen verblijfsrecht op grond op deze samenwoonst en op 05.12.2014 werd de wettelijke samenwoonst officieel stopgezet.
Op 12.05.2015 deed betrokkene te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning S.S. (...). Op 15.09.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.09.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In februari 2016 en in juni 2016 deed betrokkene nog twee maal een verklaring tot wettelijke samenwoonst, maar beide keren weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de samenwoonst te registeren. De weigeringen van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.
Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.“ Dit vormt de motivering voor de duur van het inreisverbod.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op het voorgaande houdt zij onterecht voor dat in casu niet wordt gemotiveerd waarom voor een termijn van drie jaar werd geopteerd en dat het onmogelijk zou zijn te achterhalen wat de reden is van het opleggen van een inreisverbod van de maximumduur van drie jaar. De Raad ziet niet in hoe de verzoekende partij uit de motivering afleidt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar als uitgangspunt neemt en wat het belang is van deze grief nu in casu duidelijk blijkt waarom voor een termijn van drie jaar werd gekozen. Zoals de verwerende partij overigens terecht opmerkt in haar nota, dient zij uitsluitend de redenen te vermelden waarom voor een welbepaalde termijn werd gekozen, en dient zij niet te motiveren waarom niet voor een andere termijn is gekozen.

Voorts toont zij niet aan dat de argumenten die worden gebruikt om een inreisverbod op te leggen niet (gedeeltelijk) mogen overeenstemmen met de argumenten die werden gebruikt ter motivering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar eveneens werd opgelegd. Zij weerlegt met deze grief geenszins de vaststelling dat het inreisverbod en de duur ervan in casu afdoende werden gemotiveerd. Het is niet omdat dezelfde elementen zouden terugkomen in beide motiveringen dat er geen onderzoek zou zijn gebeurd in het kader van het opleggen van een inreisverbod. Zij toont niet aan waarom zij meent dat er in casu geen “*bijzondere aandacht*” zou zijn besteed aan de motivering van de duur van het inreisverbod.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
(...)
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Hieruit volgt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Er moet blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu wordt aan de verzoekende partij op grond van voorgaande bepaling een inreisverbod opgelegd van drie jaar omdat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 1 september 2015, niet heeft uitgevoerd. De termijn wordt vastgesteld op 3 jaar omdat:
"*Betrokkene kwam op 20.02.2010 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Tunesië. Op 11.05.2010 deed hij op de gemeente Zoersel een aankomstverklaring.*
Op 11.12.2012 liet betrokkene te Antwerpen wettelijke samenwoonst registreren met een tien jaar oudere Belgische onderdane (S.S. (...) geboren op (...).1971). Hij bekwam geen verblijfsrecht op grond op deze samenwoonst en op 05.12.2014 werd de wettelijke samenwoonst officieel stopgezet.
Op 12.05.2015 deed betrokkene te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning S.S. (...). Op 15.09.2015 weigerde de stad Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 09.09.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In februari 2016 en in juni 2016 deed betrokkene nog twee maal een verklaring tot wettelijke samenwoonst, maar beide keren weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de samenwoonst te registeren. De weigeringen van registratie van wettelijke samenwoonst vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.
Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."
Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tot viermaal toe een verklaring van wettelijke samenwoonst aflegde met mevrouw S.S., namelijk op 11 december 2012, 12 mei 2015, 2 februari 2016 en 7 juni 2016. De eerste verklaring resulteerde in een stopzetting van de wettelijke samenwoonst op 5 december 2014, de tweede verklaring werd geweigerd na negatief advies van het parket. De derde en de vierde aanvraag resulteerden eveneens in een weigering. Dit wordt correct weergegeven in de bestreden beslissing. Deze concrete elementen worden door de verzoekende partij ontkend noch weerlegd.

De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke elementen naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en maakt niet aannemelijk dat geen correct onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden blijkt.

Waar zij verwijst naar haar relatie met mevrouw S.S. sinds 2010, dient te worden opgemerkt dat met deze relatie wel degelijk rekening werd gehouden, zoals blijkt uit het voorgaande. De verwerende partij voerde een onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarvan uitdrukkelijk weerslag in de bestreden beslissing, en concludeert dat de weigeringen van registratie van de wettelijke samenwoonst een contra-indicatie vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. In zoverre haar betoog gericht is tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die weigerde de wettelijke samenwoonst te registreren, dient te worden opgemerkt dat dit niet de in casu bestreden beslissing vormt en dat de Raad overigens niet bevoegd is zich over deze beslissing uit te spreken.

Voorts weerlegt de verzoekende partij met haar betoog geenszins de motivering dat de weigeringen tot registratie van de wettelijke samenwoonst een contra-indicatie vormen voor het bestaan van een gezinsleven. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze tot deze conclusie komen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich niet mocht baseren op een loutere “contra-indicatie”. Waar zij stelt dat ook de andere indicaties in overweging dienen te worden genomen, meer bepaald dat rekening diende te worden gehouden met het feit dat de verzoekende partij werd opgepakt in de woning van mevrouw S.S., dient te worden opgemerkt dat het louter aantreffen van de verzoekende partij in de woning van mevrouw op zich niet het bestaan van een gezinsleven tussen hen aantoont. Zelfs het feitelijk in eenzelfde huis wonen gedurende een langere periode, zoals in casu betekent niet dat dit samenwonen er niet op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen in plaats van het aangaan van een duurzame relatie. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon op kennelijke redelijke wijze steunen op het negatief advies van het parket en op de weigering over te gaan tot registratie van de wettelijke samenwoonst door de ambtenaar van burgerlijke stand Zij brengt verder geen andere elementen aan met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven. De loutere bewering dat er sprake zou zijn van een reële relatie, is niet van aard afbreuk te doen aan de uit het dossier blijkende herhaalde vaststelling van het bestaan van een schijnrelatie.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dat dit artikel bepaalt dat:

“*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond.

Zelfs als wordt aangenomen dat er in casu sprake is van een gezinsleven, betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het EVRM omvat geen recht voor familieleden om de plaats te kiezen waar zij hun familieleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

In casu voert de verzoekende partij geen hinderpalen aan die haar vermeende partner beletten haar te vergezellen en toont zij niet aan dat zij het vermeende gezinsleven niet elders kunnen leiden. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat kan worden aangenomen dat zij tijdens de fysieke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via de moderne communicatietechnologieën. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de vermeende partners definitief van elkaar worden gescheiden.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast weerlegt zij niet dat niet blijkt dat er sprake is van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Voorts blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij de maximale termijn van drie jaar voor de duur van het inreisverbod als standaard beschouwt en slechts overgaat tot een kortere termijn als er sprake is van "specifieke omstandigheden". Evenmin toont de verzoekende partij haar belang bij deze grief aan, nu de verwerende partij vaststelde dat er in casu, na onderzoek van de concrete elementen van het dossier, geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan - of anders gezegd, anders dan - drie jaar en de verzoekende partij dit met haar betoog niet weerlegt.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, §1 eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van van artikel 3, punt 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van het legaliteitsbeginsel in de hoofding van haar middel. De Raad stelt vast dat zij echter op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel geschonden zou zijn. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	M. BEELEN